Súd:	Okresný súd Pezinok
Spisová značka:	4C/345/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1712221492
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ingrid Daxner
ECLI:	ECLI:SK:OSPK:2017:1712221492.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Pezinok, so sídlom v Pezinku, sudkyňou JUDr. Ingrid Daxner, v právnej veci žalobcov: v 1. rade: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom J. Z. XX, J., štátny občan SR, v 2. rade: H.. J. F., nar. XX.X.XXXX, štátny občan SR, obaja právne zast.: Mgr. Ľ. J., advokát, so sídlom H.. K. XX, Z., proti žalovanému: v 1. rade: R. V., R..K..S.., A.: XX XXX XXX, so sídlom X. H. XX/A, J., zast.: C. F. A. R., R..K..S.., so sídlom: F.Á. XX, L., v 2. rade: C. - R. J., C..R.., A.: XX XXX XXX, so sídlom G.P. K. X, L., o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Súd konanie v časti proti žalovanému v 2. rade zastavuje a v tejto časti priznáva žalovanému v 2. rade nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 2. rade.
Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobkyni v 1 rade sumu 10.000 eur a žalobcovi v 2. rade sumu 5.000 eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
Súd žalobu vo zvyšku zamieta.
Vo veci samej žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.
Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Pezinok súdny poplatok vo výške 516,- eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 11.12.2012, doručenou súdu dňa 14.12.2012, sa žalobcovia domáhali, aby súd uložil pôvodne iba žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu žalobcovi v 1. rade sumu 15 000,-eur a žalobcovi v 2. rade sumu 15 000,-eur, titulom ochrany osobnosti.
2. Žalobu skutkovo odôvodnili tvrdením, že rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To 131/2011 zo dňa 13.2.2012 bol bývalý zamestnanec žalovaného v 1. rade uznaný vinným, že dňa 7.9.2010 asi o 14:20 hod. v Púchove riadil nákladné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz EČV: J. s návesom EČV: J. po ceste č. I/49 smerom od obce Dohňany na Považskú ulicu, kde na kruhovej križovatke s cestou č. II/507 pri obchodnom dome Lidl, v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu vozidla a nesledovania situácie v cestnej premávke, pravou prednou časťou vozidla zozadu narazil do cyklistu Pavla Klabníka a to i napriek tomu, že cyklistu, jazdiaceho po kruhovom objazde mal možnosť rozpoznať v čase najmenej 8,7 sekundy pred zrážkou. Cyklista v dôsledku nárazu spadol pod vozidlo, kde zostal zachytený, takto ho vliekol pod vozidlom asi 700 metrov až na ulicu 1. mája v Púchove, kde pri pobočke Tatra banky a.s. vypadol spod jazdnej súpravy na vozovku, pričom vodič Miroslav Šufliarsky, nevediac o zrážke s cyklistom, pokračoval v jazde s vozidlom až k obci Udiča, kde bol zastavený policajnou hliadkou. Pri dopravnej nehode J. F., nar. 17.6.1950, utrpel úrazovo krvácavý šok pri rozsiahlej polytraume a na následky týchto zranení dňa 7.9.20110 o 15:45 hod. zomrel. Jeho smrťou prišla žalobkyňa v 1. rade o manžela a žalobca v 2. rade o otca. Jeho smrť prišla neočakávane a absolútne nepredvídateľne vo veku jeho 60 rokov. Tragická nehoda ukončila jeho život a zároveň navždy zmenila život pozostalých žalobcov, náhla a neočakávaná smrť manžela a otca ich šokovala, s jeho stratou sa ani s odstupom času nevedia zmieriť. Každá spomienka na pozostalého v nich vyvoláva pocity beznádeje, neschopnosti niečo zmeniť

a ochromí ich na dlhší čas, nevedia sa na nič sústrediť, po tragédii prežívajú opodstatnenú traumu, zúfalstvo, smútok, citovú ujmu, úzkosť z trvalej straty blízkej osoby a nemožnosti ďalšieho spoločného života s blízkou osobou. Žalobkyňa v 1. rade uzavrela s nebohým manželstvo dňa 28.5.1992, nebohý jej bol po celú dobu trvania manželstva veľkou oporou. Počas manželstva sa stala invalidnou dôchodkyňou a vzhľadom na svoj zlý zdravotný stav bola odkázaná na každodennú pomoc svojho manžela, ktorý sa o ňu príkladne staral. V dôsledku tragickej nehody tak prišla o najbližšieho človeka a stratila veľkú oporu. Žalobca v 2. rade nežil s nebohým otcom v spoločnej domácnosti, býva so svojou manželkou a ich dvoma deťmi. S nebohým otcom mal blízky a harmonický vzťah, vzájomne sa navštevovali a pomáhali si. Stratu otca znášal obzvlášť ťažko a doteraz sa s ňou nevie vyrovnať. Úmrtím manžela žalobkyne v 1. rade a otca žalobcu v 2. rade došlo k závažnému zásahu do ich práva na ochranu súkromia v zmysle § 11 Obč. zák., do emocionálnej sféry pozostalých. Táto ujma je nenapraviteľná a neodstrániteľná, trvalá a bude ich sprevádzať po celý zvyšok ich života. Úmrtím manžela žalobkyne v 1. rade a otca žalobcu v 2. rade došlo k závažnému zásahu do ich práva na ochranu osobnosti aj obmedzením v ich súkromnom a rodinnom živote a žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. nemôže byť namieste; zásah do ochrany osobnosti žalobcov im zakladá právo na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák. V prípade, že za zásah zodpovedá právnická osoba, vychádza sa všeobecne z toho, že ak bol zásah spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej osoby, postihujú občianskoprávne sankcie podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. samotnú právnickú osobu, pri analogickom použití ust. § 420 ods. 2 Obč. zák. resp. § 427 a nasl. Obč. zák. v spojení s ust. § 853 Obč. zák.

3. V žalobe žalobcovia za prostriedky procesného útoku označili a k žalobe pripojili: rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To 131/2011 zo dňa 13.2.2012, výsluch strán, výsluch svedkov, sobášny list žalobkyne v 1. rade.

4. K doručenej žalobe s prílohami, sa žalovaný v 1. rade písomne zo dňa 30.1.2013 vyjadril tak, že vo veci nie je pasívne legitimovaným subjektom a preto žiada žalobu zamietnuť. Nároky žalobcov neuznáva, nestotožňuje sa s ich argumentáciou a nárok považuje za neoprávnený. Ako pozostalí po neb. J. F. nemajú voči nemu žiaden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Jeho zodpovednosť ako prevádzateľa motorového vozidla nie je možné vyvodiť podľa § 13 Obč. zák. a ani jeho solidárnu zodpovednosť spolu s vodičom. Analogické použitie ust. § 427 Obč. zák. /objektívna zodpovednosť prevádzateľa bez ohľadu na zavinenie/, ako je tomu v ust. § 420 ods. 2 Obč. zák. neprichádza do úvahy z dôvodu, že subjektom, zodpovedný za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby podľa § 13 Obč. zák. môže byť výlučne pôvodca zásahu /v tomto prípade vodič/. Ak prevádzateľ motorového vozidla v dobe spôsobenia zásahu sám vozidlo neriadil, nemohol byť pôvodcom zásahu a z tohto dôvodu nemôže byť pasívne legitimovaným a nemôže byť zodpovedný podľa § 13 Obč. zák. a to ani ako solidárny s iným zodpovedným subjektom /vodičom/. Ku dňu 7.9.2010 nemôže byť považovaný za prevádzateľa motorového vozidla v zmysle § 427 a nasl. Obč. zák. z dôvodu, že dňa 7.9.2010 nebol vlastníkom vozidla zn. Mercedes Benz EČV: J.. Jeho vlastníkom bola leasingová spoločnosť Mercedes - Benz Financial Services Slovakia s.r.o. a on bol len leasingovým nájomcom. Ust. § 427 Obč. zák. síce neobsahuje bližšie ustanovenia o tom, kto je prevádzateľom motorového vozidla, vo všeobecnosti však platí, že za prevádzateľa motorového vozidla je potrebné považovať vlastníka vozidla, pretože uňho možno predpokladať možnosť trvalej právnej a fyzickej dipozície s daným vozidlom. Zodpovednosť prevádzateľa je objektívna a nemožno ju zmluvne prevádzať, preto je toho názoru, že na základe zmluvy o finančnom leasingu XXXXXX-L zo dňa 1.10.2009, uzavretej s vlastníkom vozidla, nenadobudol toľko práv k predmetu leasingu, aby mohol byť posudzovaný ako prevádzateľ vozidla, ktorý je oprávnený s vozidlom právne a fyzicky disponovať.

5. Vo vyjadrení žalovaný v 1. rade za prostriedky procesnej obrany označil a k vyjadreniu pripojil: osvedčenie o evidencii vozidla zn. Mercedes Benz EČV: J. a zmluvu o finančnom leasingu XXXXXX-Z. zo dňa 1.10.2009.

6. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa žalobcovia písomne zo dňa 20.9.2013 vyjadrili tak, že na žalobe trvajú a obranu žalovaného v 1. rade majú za nedôvodnú. Keďže k neoprávnenému zásahu do ich osobnostnej sféry, chránenej osobnostným právom žalobcov, došlo v rámci plnenia úloh právnickej osoby konaním fyzickej osoby, ktorá v mene žalovaného v 1. rade tieto úlohy plnila, zodpovedá navonok voči tretím osobám sama právnická osoba, t.j. žalovaný v 1. rade. Nezodpovedal by, ak by išlo o „exces“, vybočenie z medzí plnenia úloh právnickej osoby a v takom prípade by samostatne stojacim zodpovedným subjektom bol priamo pracovník právnickej osoby. Je nepochybné, že k neoprávnenému zásahu došlo organizáciou - žalovaným v 1. rade, keďže nebohý zahynul na následky zranení, ktoré mu boli spôsobené pri dopravnej nehode motorového vozidla žalovaného v 1. rade, ktoré viedol vodič žalovaného v 1. rade a ktorý bol v riadnom zamestnaneckom pomere. Vodič konal v rámci plnenia

úloh organizácie, nešlo o tzv. „čiernu“ jazdu, teda nešlo o „exces“. Ak neoprávnený zásah do osobnosti bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, určujúcim kritériom je miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti takejto osoby; v týchto prípadoch občianskoprávna sankcia podľa § 13 Obč. zák. postihuje samotnú právnickú osobu podľa analógie § 420 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 853 Obč. zák.. Žalovaný v 1. rade bol v čase dopravnej nehody prevádzateľom vozidla, ktorým bol spôsobený zásah do osobnosti žalobcov, preto je možné analogické použitie § 427 a nasl. v Obč. zák. spojení s § 853 Obč. zák. pri určení osoby, zodpovednej za zásah do osobnosti. Pri skúmaní predpokladov zodpovednosti za zásah do osobnostných práv je treba postupovať podľa ust. §13 Obč. zák. Preto argumenty žalovaného v 1. rade nie sú dôvodné.
7. Vo vyjadrení žalobcovia za prostriedky procesného útoku označili a k vyjadreniu pripojili: rozsudky KS Bratislava sp. zn. 6Co 111/2011, KS Banská Bystrica sp. zn. 15Co 225/2010 a NS ČR sp. zn. 30Cdo 999/2007 s tým, že v týchto prípadoch boli posudzované obdobné prípady a súdy vyslovili obdobný právny názor.
8. Na pojednávaní dňa 18.9.2014 žalovaný v 1. rade navrhol vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného - Allianz Slovenská poisťovňa a.s. s odôvodnením, že v čase dopravnej nehody mal vozidlo poistené u tejto poisťovacej spoločnosti a táto prijala hlásenie o škodovej udalosti a čiastočne aj plnila poškodeným v zmysle § 93 ods. 1 v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku /vecnú škodu 50,-eur za poškodený bicykel/.
9. Navrhovaný vedľajší účastník na výzvu súdu písomne zo dňa 16.3.2015 súdu oznámil, že do konania nevstupuje, nemá právny záujem na výsledku konania.
10. O návrhu žalovaného v 1. rade podľa § 92 ods. 1 v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku, zo dňa 7.9.2015, pripustiť vstup Allianz Slovenská poisťovňa a.s. do konania na strane žalovaného, súd s písomným súhlasom žalobcov zo dňa 8.2.2016 /čl. 161 spisu/ rozhodol uznesením čík.: 4C 345/2012-164 zo dňa 23.2.2016 tak, že vstup Allianz Slovenskej poisťovne a.s., ako žalovaného v 2. rade, pripustil.
11. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe, doručenej mu dňa 1.3.2016 vyjadril písomne zo dňa 3.3.2016 tak, že nároky žalobcov neuznáva. Udalosť, pri ktorej došlo k úmrtiu Pavla Klabníka eviduje na základe oznámenia žalovaným v 1. rade pod č. XXXXXXXXXX. Motorové vozidlo zn. Mercedes Benz EČV: J. bolo poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXX/XXXXX. Z ust. § 4 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je zrejmé, že poistenie sa týka poistenia zodpovednosti za škodu, nie poistenia zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, s odkazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011: „Chráneným predmetom za poškodenie, ktorého má poisťovňa platiť za poisteného poškodenému, ak nie je v zmluve uvedené inak, nie je teda zásah do súkromia, ktorého súčasťou je aj rodinný život“. S poukazom na uvedené má za to, že náhrada nemajetkovej ujmy, uplatnená žalobou voči nemu, nie je krytá uzavretým zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a z toho dôvodu nie je daná ani jeho pasívna legitimácia v danom spore. V ďalšom vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že Pavol Klabník zomrel dňa 7.9.2010, žalobcovia si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy mohli po prvý krát uplatniť dňa 8.9.2010, pričom si voči nemu nárok uplatnili až dňa 12.2.2016, po uplynutí premlčacej doby v zmysle § 101 Obč. zák.
12. Na pojednávaní dňa 17.1.2017 žalobcovia za konania vzali späť žalobu proti žalovanému v 2. rade s odôvodnením, že voči nemu je nárok premlčaný.
13. So späťvzatím žaloby voči nemu, žalovaný v 2. rade vyjadril súhlas do zápisnice súdu o pojednávaní zo dňa 17.1.2017.
14. Podľa § 144 C.s.p., žalobca môže vziať žalobu späť.
15. Podľa § 145 ods. 2 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby súd rozhodne v rozhodnutí o veci samej.
16. Podľa § 146 ods. 1 veta prvá C.s.p., súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí.
17. Súd v zmysle cit. ustanovení C.s.p. na základe dispozitívneho úkonu žalobcov, so súhlasom žalovaného v 2. rade, konanie v späťvzatej časti /voči žalovanému v 2. rade/ zastavil.
18. Vo veci súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov strán sporu, vrátane založených žalobcami v priebehu konania /farebné fotografie, lekárska správa žalobcu v 2. rade zo dňa 17.9.2014/ a na návrh žalovaným v 1. rade /pracovná zmluva Miroslava Šufliarskeho zo dňa 30.4.2010/, výsluchom strán sporu, svedkov: Marián Mušák, Roman Čvirik, Miroslav Šufliarsky, Iveta Ďurechová, Alena Waiserová obsahom spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T 51/2011, na základe čoho zistil tento skutkový stav:

19. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k.: 23To 131/2011-288 zo dňa 13.2.2012, právoplatným dňa 13.2.2012, bol H. Š. uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý skutok bol odsúdený na podmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a zákazu činnosti riadenia motorového vozidla v trvaní 3 roky. Poškodený žalobca v 2. rade bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie Skutok, za ktorý bol H. Š. právoplatne odsúdený spočíval v tom, že dňa 7.9.2010 asi o 14:20 hod. v Púchove riadil nákladné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz EČV: J. s návesom EČV: J. po ceste č. I/49 smerom od obce Dohňany na Považskú ulicu, kde na kruhovej križovatke s cestou č. II/507 pri obchodnom dome Lidl, v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu vozidla a nesledovania situácie v cestnej premávke, pravou prednou časťou vozidla zozadu narazil do cyklistu J. F. a to i napriek tomu, že cyklistu, jazdiaceho po kruhovom objazde mal možnosť rozpoznať v čase najmenej 8,7 sekundy pred zrážkou. Cyklista v dôsledku nárazu spadol pod vozidlo, kde zostal zachytený, takto ho vliekol pod vozidlom asi 700 metrov až na ulicu 1. mája v Púchove, kde pri pobočke Tatra banky a.s. vypadol spod jazdnej súpravy na vozovku, pričom vodič H. Š., nevediac a o zrážke s cyklistom, pokračoval v jazde s vozidlom až k obci Udiča, kde bol zastavený policajnou hliadkou. Pri dopravnej nehode J. F., nar. 17.6.1950, utrpel úrazovo krvácavý šok pri rozsiahlej polytraume a na následky týchto zranení dňa 7.9.20110 o 15:45 hod. zomrel.
20. V odôvodnení tohto rozsudku odvolací súd k skutkovému stavu konštatoval nasledovné podstatné závery: 1/ aj keď sa obžalovaný plne venoval vedeniu svojho vozidla, aby ním vzhľadom na jeho dĺžku bezpečne prešiel cez kruhový objazd, nesledoval dostatočne situáciu v cestnej premávke ako celok; 2/ určitá spoluvina poškodeného, ktorý bol čiastočne pod vplyvom alkoholu /0,53 promile/ a ako cyklista nesprávne jazdil, pretože zasahoval obžalovanému do jeho jazdnej dráhy takmer 1,6 metra, pričom na základe takto ustáleného skutkového deja, na rozdiel od súdu prvého stupňa, mal za to, že nejde o prečin usmrtenia podľa § § 149 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona.
21. Podľa sobášneho listu žalobkyňa v 1. rade uzavrela manželstvo so zosnulým J. F. /nar. 17.6.1950/ dňa 28.5.1992. Žalobca v 2. rade bol spolu so svedkyňami A. Ď. a C. W. deťmi zosnulého J. F. z predchádzajúceho jeho manželstva.
22. Podľa lekárskej správy - nálezu MUDR: Stanislava Hastíka, psychiatra, zo dňa 17.9.2014, bol žalobca v 2. rade v čase od 17.10.2010 do 1.12.2010 krátkodobo liečený na psychiatrickej ambulancii v Púchove v súvislosti s problémom s alkoholom, ktorý začal nadmerne požívať, pretože sa iným spôsobom nedokázal vyrovnať s tragickým úmrtím svojho otca. Jeho psychický stav bol diagnostikovaný ako situačná depresívna reakcia so symptomatickým abúzusom alkoholu. Ambulantné liečenie zahájil dobrovoľne a súčasne mu boli predpísané antidepresívum. Pri psychiatrickej kontrole dňa 1.12.2010 bol zaznamenaný okrem abstinencie aj ústup depresívnej nálady a stabilizácia emotivity. Na ďalšiu kontrolu sa už nedostavil a s psychiatrickou ambulanciou viac nenadviazal kontakt.
23. Podľa písomnej pracovnej zmluvy zo dňa 30.4.2010 bol medzi žalovaným v 1. rade, ako zamestnávateľom a H. Š., ako zamestnancom, založený riadny pracovnoprávny vzťah, od 30.4.2010 na dobu neurčitú. H. Š. pracoval pre žalovaného v 1. rade na pracovnej pozícii vodič, mechanik a do jeho pracovnej náplne o.i. patrilo aj riadenie motorových vozidiel.
24. Podľa osvedčenia o evidencii č. SD XXXXXX ku dňu dopravnej nehody bol žalovaný v 1. rade držiteľom nákladného motorového vozidla - ťahača návesu zn. Mercedes Benz EČV: J. a jeho vlastníkom bola spoločnosť Mercedes - Benz Financial Services Slovakia s.r.o.
25. Uvedené vozidlo bolo predmetom zmluvy o finančnom leasingu č. XXXXXX-Z. zo dňa 1.10.2009, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky finančného leasingu spoločnosti Mercedes - Benz Financial Services Slovakia s.r.o., podľa ktorých nájomca bol povinný zabezpečiť, aby v súlade so zákonom o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bola uzatvorená poistná zmluva a plniť všetky povinnosti, z tejto zmluvy vyplývajúce / bod 25/. Všeobecné obchodné podmienky finančného leasingu spoločnosti Mercedes - Benz Financial Services Slovakia s.r.o. sú verejne dostupné na internete /§ 185 ods. 2 C.s.p./,
26. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení zo dňa 3.3.2016 uviedol, že motorové vozidlo zn. Mercedes Benz EČV: J. bolo poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXX/XXXXX.
27. Právny zástupca žalobcov v konaní pred súdom na podanej žalobe zotrval.
28. Žalobkyňa v 1. rade vypočutá na jej žiadosť dožiadaným súdom v mieste jej trvalého bydliska vypovedala, že s neb. J. F. boli manželia 18 rokov, spoločné deti nemali. Ona má z predchádzajúceho manželstva syna, nebohý mal z predchádzajúceho manželstva syna /žalobcu v 2. rade/ a 2 dcéry. S jeho dcérami sa nestýkala. So žalobcom v 2. rade, ktorý žil so svojou rodinou neďaleko Púchova, sa stýkali, často sa navštevovali a tento ju navštevuje doteraz. Manželstvo s nebohým bolo harmonické, spoločne trávili dovolenky. Keď bola pred 10-timi rokmi uznaná invalidnou, nebohý jej veľmi pomáhal, v záhrade,

v domácnosti, chodil na nákupy, nakoľko ona už toľko nevládala, vozil ju k lekárovi, bol jej oporou aj po citovej stránke, mala v ňom 100%-nú oporu. Nebohý netrpel pred nehodou žiadnymi zdravotnými ťažkosťami, príležitostne si vypil, bol na výsluhovom dôchodku, bola odkázaná na jeho pomoc aj výživou. V deň dopravnej nehody išiel pomáhať kamarátovi. O dopravnej nehode zo dňa 7.9.2010 sa dozvedela od kamaráta, ktorý jej volal, že pri Lidli na trávniku našiel pohodený a skrivený bicykel jej manžela. Inú informáciu nemal. Zakrátko jej volala kamarátka, že pred jej obchodom neďaleko sa stala dopravná nehoda a že je tam jej manžel, že sa ešte po nehode posadil, následne ho odviezla sanitka. Až domov počula húkať sanitku. Ostala v šoku. Žalovaný v 2. rade jej potom z pohotovosti doviedol lekára, ktorý jej oznámil, že jej manžel zomrel a dal jej tabletku na upokojenie. Po nehode musela brať lieky na upokojenie, na depresie. Bol to pre ňu veľký šok a zásah, s ktorým sa dodnes nevyrovnala. Aj keď od udalosti prešla dlhšia doba, nedá sa jej na to zabudnúť. Zmenil sa jej odvtedy život, zhoršuje sa jej zdravotný stav. Je odkázaná na pomoc iných ľudí, na upratovanie si platí pani. Teraz jej pomáha syn, nakupuje a tiež kamarátky. T.č. už nechodí von, iba po byte. Keď zaspáva, stále na to myslí, manžel jej veľmi chýba, aj na porozprávanie sa, pohladenie. Odvtedy partnera nemala. Nemajetkovú ujmu žiada aj z dôvodu, že je odkázaná na pomoc druhých, finančne jej to iba z jej dôchodku nevychádza. Matka vodiča, ktorý nehodu spôsobil, sa jej v jeho mene ospravedlnila a prispela aj na náklady pohrebu sumou 2 000,-eur. So žalovaným v 1. rade nekomunikovala,, ani sa jej neospravedlnil.

29. Žalobca v 2. rade v konaní vypovedal že rozvod rodičov a následné uzavretie manželstva ich otca so žalobkyňou v 1. rade jeho sestry znášali zle, on sa s nebohým nerozprával asi rok, potom si začali telefonovať, vysvetlili si určité situácie, začali sa navštevovať. Keď absolvoval základnú vojenskú službu, otec mu bol prítomný na prísahe, keď sa ženil, otec mu bol na svadbe, odkedy sa mu narodil v roku 1993 syn, nazval ho po otcovi, sa s otcom pravidelne 2,3 krát do týždňa navštevovali; bývali od seba cca 5-7 kilometrov. Otec mu pomáhal s prestavbou rodinného domu, aj v deň, keď zomrel sa na dome zastavil pozrieť, ako práce pokračujú. Niekoľkokrát boli aj na spoločných dovolenkách. V čase dopravnej nehody bola jeho manželka v Púchove, doprava bola zastavená, išla okolo nej sanitka, tak sa opýtala policajtov / jeho kolegov/ čo sa stalo a keď sa to dozvedela, volala mu. Obvolávali nemocnice, až zistili, kam jeho otca previezli. Tam mu bolo oznámené, že jeho otec na následky dopravnej nehody po ceste do nemocnice zomrel, sám ho bol identifikovať, aby sa osobne presvedčil, či je to jeho otec. Jeho matky ani sestry o otca nejavili záujem. S manželkou išli za žalobkyňou v 1. rade, doviedli jej lekára, aby jej dal ukľudňujúcu injekciu. Nakoľko nebola zdravotne schopná zabezpečiť pohreb a jeho rodina o to neprejavila záujem, všetko vybavoval on. Po pohrebe často chodil na jeho hrob, udalosť ho hlboko ranila, nakoľko otec bol v dobrej kondícii, ešte ďalšie roky tu s nimi mohol byť. Otec bol preňho všetkým, vynikajúcim kamarátom, vo všetkých smeroch si rozumeli. Po jeho smrti začal vo zvýšenej miere požívať alkohol. Navštívil aj psychiatra, ktorý mu nasadil lieky. Po tom, čo sa jeho zdravotný stav zlepšil, ho už nenavštívil. Povedal si, že má svoju rodinu, zdravé deti, milujúcu manželku. Otec mu doteraz veľmi chýba. Zúčastnil sa aj na súde v Púchove s vodičom Šufliarskym, kde bolo preukázané, že vliekol jeho otca cca 700 metrov ako špinavého psa, musel trpieť v strašných mukách. Skutočnosť, že sa môže v občianskoprávnom konaní domáhať nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti sa dozvedel z médií.

30. Právny zástupca žalovaného v 1. rade v konaní pred súdom namietal výšku požadovanej nemajetkovej ujmy vzhľadom na okolnosti prípadu. Poukazoval na spoluzodpovednosť samotného nebohého, ktorý napriek vedomosti požitia alkoholu riadil bicykel Tiež že v trestnom konaní bola konštatovaná nesprávna technika jeho jazdy, keď nejazdil vo svojom jazdnom pruhu, ale zasahoval do iného jazdného pruhu. Tiež s poukazom na rozdiel v postavení toho ktorého zo žalobcov. Spolužitie žalobkyne v 1. rade v spoločnej domácnosti s nebohým nespochybňuje. Žalobca v 2. rade bol v čase dopravnej nehody dospelý, samostatný, žil v usporiadanej rodine s dvoma malými deťmi. Je tu nepomer v ujme, ktorý mohla postihnúť žalobkyňu v 1. rade a žalobcu v 2. rad, čo však v ich spoločnej žalobe nie je zohľadnené. Samotný vodič po dopravnej nehode prišiel o pracovné miesto, liečil sa na psychiatrii, zrútil sa mu svet. Následkom dopravnej nehody bol postihnutý aj samotný žalovaný v 1. rade, ktorý prišiel o šikovného vodiča.

31. Žalovaný v 1. rade, prostredníctvom svojho štatutárneho zástupcu, v konaní pred súdom vyjadril ľútosť nad tým, čo sa stalo. Chápe, že pozostalí museli prežívať veľký smútok, ale aj oni si prežili svoje. Vodič to nemal ľahké, psychicky bol na dne, na jeho podnet sa matka vodiča kontaktovala so žalobkyňou v 1. rade, aby sa vodič s ňou nejako vyrovnal. Nároky žalobcov považuje za neopodstatnené, pretože vodič sa s nimi vyrovnal tým, že prispel na pohreb. Požiadavka žalobcov by bola pre žalovaného v 1. rade likvidačná, má na krku 10 zamestnancov, 10 živnostníkov.

32. Svedok Marián Mušák, vzdialený príbuzný žalobcu v 2. rade, v konaní vypovedal, že so žalobcom v 2. rade sa pozná 24 rokov, pred 22 rokmi spoločne nastupovali do Policajného zboru a pracovali na rovnakom pracovisku od roku 1997 do roku 2000 a od roku 2002 do roku 2016. Vníma ho ako kolegu a

rodinného známeho. Vzťah medzi žalobcom v 2. rade a jeho otcom označil za veľmi dobrý, otec bol na žalobcu v 2. rade veľmi hrdý, že pracovne kráča v jeho šľapajach, že sa stal policajtom, navštevovali sa, pomáhali si, spolu boli na dovolenke v Chorvátsku, otec mu pomáhal na stavbe, žalobca v 2. rade sa s ním radil aj o pracovných záležitostiach. Nikdy medzi nimi nezaregistroval žiadne nezhody, žalobca v 2. rade bol rád, že mu otec pomáha, radí mu. Keď sa stala dopravná nehoda, volal mu a vtedy ho počul po prvý krát plakať, keď mu opisoval, čo sa stalo. Keď sa stretli, žalobca v 2. rade mal slzy v očiach, mal depresiu, bol z toho veľmi zronený, nevedel sa s tým vysporiadať, ťažko to znášal a v súvislosti s tým začal mať problémy s alkoholom, čo trvalo asi 3 mesiace. S kolegami mu dohovárali, že to tak nemôže brať, že tým život nekončí. V súvislosti s tým nemal v práci žiaden služobný postih, školu riadne dokončil. Otca žalobcu v 2. rade poznal osobne ako kolegu v práci.
33. Svedok K. Č. v konaní vypovedal, že so žalobcom v 2. rade majú priateľský vzťah, poznajú sa od roku 2002, kedy sa žalobca v 2. rade prisťahoval do obce, kde sa svedok narodil, má tam mamu a denne ju navštevuje. Poznal aj otca žalobcu, stretával ho u žalobcu v 2. rade, keď ho v domácnosti navštevoval. Ich vzťah označil za dobrý, ako otca a syna, ale aj kamarátky. nevšimol si medzi nimi žiadne problémy, vedeli si pomáhať, navštevovali sa, navzájom mali v sebe oporu, keď potrebovali s niečím poradiť alebo pomôcť. O dopravnej nehode sa dozvedel od tretích osôb, volal žalobcovi v 2. rade, ten bol v šoku, nechcel o tom vôbec hovoriť. Mal depresie, nevedel sa s tým zmieriť, začal vyhľadávať pohostinské zariadenia, kde si vypil. Potom v rámci zabudnutia sa začal viac pracovať v práci, venovať sa domácim prácam, záhrade, koseniu, dorábke domu, veľa času trávil na internete, bol neprístupný, proste úplne iný človek. Po nehode keď potreboval pomôcť a otec už nebol, volal kamarátom, ale pocity kamarátstva boli posunuté tým žiaľom, správal sa k nim s odstupom, akoby bol v inej dimenzii. Prvý nápor po nehode trval viac než rok, keď začal chodiť do školy sa to zmiernilo, nejako sa z toho dostal po 3-4 rokoch. teraz sa sním už dá komunikovať, aj sa zabaviť, pokiaľ sa nespomenie jeho otec, inak je to späť.
34. Svedok H. Š. v písomnej svedeckej výpovedi, podanej v súlade s ust. § 196 ods. 3 C.s.p. uviedol, že jeho pracovný pomer u žalovaného v 1. rade trval od 30.4.2010 do 31.12.2010. Žalobkyňa v 1. rade proti nemu viedla konanie na Okresnom súde Považská Bystrica /sp. zn. 6C 32/2012/, kde sa domáhala náhrady škody - nákladov na pohreb vo výške 2 600,-eur. Na základe mimosúdnej dohody jej túto sumu dňa 19.4.2012 zaplatil a žalobkyňa v 1. rade vzala žalobu späť.
35. Svedkyňa A. Ď. prostredníctvom dožiadaného súdu vypovedala, že denne chodí po ceste kde sa stala dopravná nehoda, rovnakú traumu ako žalobcovia, má aj ona a jej rodina. Vzťah medzi žalobcom v 2. rade a ich otcom označila za taký, že si vzájomne pomáhali, otec kompenzoval žalobcovi v 2. rade to, že si zobral druhú manželku, pomáhal mu na stavbe, obaja boli policajti, intenzívne sa navštevovali, manželka žalobcu v 2. rade si rozumela so žalobkyňou v 1. rade. Otcov vzťah k žalobcovi v 2. rade bol bližší než k nej a jej sestre. V posledných rokoch pred dopravnou nehodou ale otec začal navštevovať aj ich, ich vzťahy sa zlepšili.
36. Svedkyňa C. W. prostredníctvom dožiadaného súdu vypovedala, že vzťah otca so žalobcom v 2. rade bol výborný, žalobcov sen bol byť policajtom ako jeho otec. Po rozvode ich rodičov sa žalobca v 2. rade navštevoval s otcom a jeho novou manželkou, otec mu pomáhal v práci, okolo chalupy, zháňal mu drevo. Stále boli spolu, stále niečo riešili. So smrťou ich otca sa žalobca v 2. rade z nich vyrovnával najťažšie, najkritickejšie a preto začal piť. Potom prestal piť, dal sa do poriadku, ale neustále opakuje, že mu otec chýba.
37. V záverečnej reči právny zástupca žalobcov poukázal na závažnosť ujmy spočívajúcu v tom, že žalobcovia stratili najbližšiu osobu, došlo k totálnej deštrukcii vzťahov, k znemožneniu ďalšieho rozvíjania citových vzťahov.
38. V písomnej záverečnej reči žalobca v 2. rade uviedol, že následkom nečakanej smrti otca prežil pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku, ako aj že stratil možnosť viesť s ním súkromný život a poukázal na neodstrániteľnosť vzniknutej traumy v jeho živote s tým, že požadovanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy považuje za satisfakciu, primerane zmierňujúcu nemajetkovú ujmu, zmierňujúcu jeho bolesť s tým, že žiadna suma nie je dostatočná vzhľadom na spôsobenú ujmu, aby nahradila život jeho otca.
39. V záverečnej reči právny zástupca žalovaného v 1. rade žiadal zohľadniť závery odvolacieho súdu v trestnom konaní, v ktorom došlo k prekvalifikovaniu skutku z porušenia dôležitej povinnosti iba na porušenie povinnosti a dve okolnosti, ktoré tiež významnou mierou prispeli k dopravnej nehode /alkohol a nesprávna jazda nebohého/. K osobe žalobkyne v 1. rade uviedol, že išlo o druhé manželstvo a toto bolo bezdetné. K osobe žalobcu v 2. rade uviedol, že tento mal primárne rodinu v osobe manželky a dvoch detí. Nespochybňuje jeho vzťah k otcovi, avšak je potrebné rozlíšiť tento prípad od prípadu úmrtia živiteľa rodiny, ak je po ňom pozostalá manželka a prípadne maloleté deti. Suma, ktorú si žalobcovia uplatňujú výrazne presahuje nejakú primeranú satisfakciu a nezohľadňuje napr. že nebohý bol už dôchodca. Žiadal zohľadniť sumu 2 600,-eur, vyplatenú svedkom Šufliarskym, ktorý hoci uvádzal náklady pohrebu

v súvislosti s vedením iného konania, z jeho výsluchu je zrejmé, že chcel touto sumou nejak odškodniť žalobkyňu v 1. rade.
40. Podľa čl. 2 ods. 1,2,3 C.s.p. ochrana ohrozených alebo porušených práv a právo chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.
41. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.
42. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka /ďalej len „Obč. zák.“/, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
43. Základnými hmotnoprávnymi predpokladmi vzniku neoprávneného zásahu v zmysle tohto zákonného ustanovenia sú:
a) existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúci buď v porušení, či len ohrození osobnosti fyzickej osoby do jej fyzickej a morálnej integrity,
b) neoprávnenosť /protiprávnosť/ zásahu
c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a neoprávnenosťou tohto zásahu.
44. Podľa § 13 ods.1 Obč. zák., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.
45. Podľa § 13 ods.2 Obč. zák., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
46. Podľa § 13 ods. 3 Obč. zák., výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
47. Podľa § 15 Obč. zák, po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jej rodičom.
48. „Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli, ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávny konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takom úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti /tzv. postmortálna ochrana/ je ich osobným záujmom; ide o najbližších príbuzných, a to manžela a deti, a ak ich niet, o rodičov“ /uznesenie NS SR zo 17. 2. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009/.
49. Podľa § 420 ods. 1 Obč. zák., každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.
50. Podľa § 420 ods. 2 Obč. zák., škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov tým nie je dotknutá.
51. Podľa § 427 ods. 1 Obč. zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu, zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky.
52. Podľa § 427 ods. 2 Obč. zákonníka rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.
53. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle tohto zákonného ustanovenia sú:
a) porušenie právnej povinnosti, spočívajúce v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom,
b) existencia škody, ujmy v majetkovej sfére poškodeného, objektívne vyjadriteľná v peniazoch

c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, t.j. vzťah príčiny a následku
54. Podľa § 428 Obč. zákonníka svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.
55. Zodpovednosť podľa tohto zákonného ustanovenia je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, teda bez zreteľa na zavinenie.
56. Podľa § 441 Obč. zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.
57. „Podle § 135 odst. 1 o. s. ř. soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení. Rozhodnutím v trestním řízení je tak pro následné občanskoprávní řízení závazně rozhodnuto, jaký skutek se stal, kdo jej spáchal, i to, jaká újma na zdraví byla tímto skutkem poškozenému způsobena, tedy i příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a újmou, spočívající v ublížení na zdraví. Ani otázku zavinění /tj. úmyslného či nedbalostního jednání/, nelze v občanskoprávním řízení přezkoumávat. Jestliže však okolnosti případu nasvědčují, že na vzniku škody se kromě pachatele trestného činu podílela svým spoluzaviněním i další osoba ve smyslu § 441 obč. zák., vázanost trestním rozhodnutím se při zkoumání podmínek spoluodpovědnosti této osoby neuplatní /srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2000, sp. zn. 25 Cdo 562/99, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2008, sp. zn. 25 Cdo 599/2006ň/).
Podle § 441 obč. zák. byla-li škoda způsobena také spoluzaviněním poškozeného, nese škodu poměrně; byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám.
Ustanovení § 441 obč. zák. patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a která tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Dovolací soud pak může úvahu odvolacího soudu o tom, v jakém rozsahu se na vzniku škody podílelo jednání žalobce a žalovaného, přezkoumat pouze v případě její zjevné nepřiměřenosti /k aplikaci právních norem s relativně neurčitou hypotézou srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1618/2007, nebo ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4059/2007/.
Byla-li škoda způsobena také /či výlučně/ jednáním poškozeného (žalobce), v tomto rozsahu je vyloučena odpovědnost škůdce /žalovaného/. Chybí totiž jeden ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu, a to příčinná souvislost mezi vznikem škody a protiprávním jednáním škůdce, popř. kvalifikovanou událostí, za níž žalovaný odpovídá na objektivním principu /srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 657/2006, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1500/2006/.
Při úvaze o poměrném rozdělení škody mezi škůdcem a poškozeným jde o určení vzájemného vztahu mezi jednáním poškozeného a škůdce a o zvážení všech skutečností, jež přispěly ke způsobení škody. Zvažují se veškeré příčiny, které vedly ke škodě, a stejně jako u škůdce lze i u poškozeného brát v úvahu jen takové jeho jednání, jež bylo alespoň jednou z příčin vzniku škody. Konečná úvaha o tom, nakolik se na způsobení škody podílel sám poškozený, a tedy v jakém rozsahu nese škodu sám, odvisí vždy od okolností konkrétního případu po porovnání všech příčin vzniku škody jak na straně škůdce, tak na straně poškozeného /srov. usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1054/2007/“; / rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 91/2010 zo dňa 24.2.2011/.
58. Podľa § 193 C.s.p. súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok, alebo iný správny delikt, postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.
59. Na základe vykonaného dokazovania postupom, predpísaným Občianskym súdnym poriadkom, účinným do 30.6.2016 a Civilným sporovým poriadkom účinným od 1.7.2016, s prihliadnutím na vyššie uvedenú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít /príkladmo/, mal súd za preukázané splnenie zákonných predpokladov pre vznik nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, vyjadrenú v peniazoch v zmysle cit. ust. §13 a nasl. Obč. zák..
60. Predovšetkým k otázke námietky pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 1. rade má súd za to, že táto nie je dôvodná.

61. V konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. sp. zn. 12C 385/2008 Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013 na odvolacím súdom vymedzenú dovolaciu otázku, či v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ktorý bol vyvolaný zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov, je osobou zodpovednou za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou tohto vozidla v zmysle § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že pasívna vecná legitimácia prevádzkovateľa motorového vozidla vyplýva z analogického použitia § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, odpovedal nasledovne: „Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia (subjektom ochrany), je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom, resp. subjektom zásahu). Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako tiež zistenie, že žalovaný sa dopustil toho konania, ktoré žalobca v konaní skutkovo vymedzoval a považoval za zásah do jeho chránených osobnostných práv. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je vtom - ktorom konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitimáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Pre právnické osoby je charakteristické to, že svoju vôľu nevytvárajú samostatne, ale prostredníctvom tých fyzických osôb, ktoré sú na to určené. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok, koná, robí právne úkony, zakladá právne vzťahy, vstupuje do právnych vzťahov, uplatňuje práva a plní povinnosti z týchto vzťahov. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, treba vyriešiť otázku, či konanie tejto fyzickej osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama (bezprostredne konajúca fyzická osoba) alebo táto právnická osoba. Ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka neobsahujú úpravu, ktorá by osobitne riešila túto otázku. Podľa § 853 Občianskeho zákonníka platí, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. V tomto ustanovení Občianskeho zákonníka je upravená analógia. Analógia legis (analógia zákona) sa používa ako forma aplikácie zákona vtedy, keď treba riešiť otázku, riešenie ktorej nie je síce v zákone upravené, ale ten istý zákon upravuje riešenie podobného prípadu. Vychádza sa pritom z predpokladu, že zákonodarca by podľa rovnakých zásad upravil aj daný prípad. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu (škodu) spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka). V zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá. Analogicky (§ 853 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 2 tohto zákonníka), pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou (pozn.: pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti). Rovnaký právny názor je zastavaný aj v už spomenutej publikácii Československé občianske právo, I. zväzok, Obzor Bratislava 1973, str. 167 a 168 a tiež v Zborníku III. Najvyššieho súdu, ŠEVT 1980, str. 182. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 23. augusta 2007 sp. zn. I. U S 137/07 uviedol, že „podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420, ako aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka)". Zásada, že podľa všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka) zodpovedá právnická osoba aj za zásah do osobnostných práv, bezprostredne spôsobený fyzickou osobou konajúcou v rámci výkonu činností, ktorými bola poverená právnickou osobou, nie je zásadou výlučnou. Tak, ako sú zvláštnou skupinou zásahov do majetkovej sféry tie prípady, v ktorých škoda bola spôsobená prevádzkou dopravných prostriedkov (§ 427 a nasl. Občianskeho zákonníka), rovnako osobitnou je aj skupina tých zásahov

do osobnostnej sféry, v prípade ktorých nemajetková ujma bola spôsobená prevádzkou dopravných prostriedkov. Pokiaľ je na mieste analogické použitie ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení, či zodpovednosť za zásah do osobnostných práv nesie fyzická osoba bezprostredne konajúca, alebo právnická osoba, za ktorú fyzická osoba konala v rámci výkonu činností, ktorými bola poverená touto právnickou osobou, je rovnako na mieste analogické použitie ustanovenia § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení subjektu zodpovedného za zásah do osobnostných práv, ktorý bol spôsobený prevádzkou dopravných prostriedkov. Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že tak, ako podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ vozidla poškodenému, zodpovedá tento prevádzkovateľ (aj) za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe.“

62. Pokiaľ sa žalovaný v 1. rade v konaní bránil tvrdením, že ho nemožno považovať za prevádzateľa motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená tvrdením, že predmetné vozidlo užíval iba ako leasingový nájomca, nemal trvalú možnosť právnej a faktickej dispozície s vozidlo, súd, vykonajúc dôkaz aj leasingovou zmluvou, vrátane jej súčasti, ustálil pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v 1. rade v súlade s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít.

63. „ Ak nevyplýva z leasingovej zmluvy niečo iné, vzniká od odovzdania cestného vozidla, evidovaného v evidencii motorových vozidiel, ktoré je predmetom leasingu, leasingovým prenajímateľom leasingovému nájomcovi, oprávnenie leasingového nájomcu k jeho prevádzkovaniu podľa zákona o pravidlách prevádzky na pozemných komunikáciách a leasingový nájomca sa stáva jeho prevádzkovateľom“ / rozhodnutie NS ČR sp. zn. 23Cdo 1766/2012/.

64. „Zodpovednosť prevádzateľa vozidla za škodu, spôsobenú jeho prevádzkou /§ 427 Obč. zák./ nemožno zmluvne prevádzať. V prípade tzv. leasingu je potrebné pri určení prevádzkovateľa vozidla posúdiť podľa obsahu príslušnej zmluvy, aký rozsah práv k vozidlu vlastník previedol na leasingového nájomcu. Za prevádzkovateľa vozidla nemožno leasingového nájomcu považovať vtedy, ak podľa zmluvy bol oprávnený vozidlo za odplatu užívať obvyklým spôsobom bez toho, aby na ňom smel vykonávať technické úpravy okrem nutných opráv, mal hradiť len údržbu a opravy vozidla a nebol povinný vozidlo poistiť /iba pripoistiť pri ceste do zahraničia/, pričom poistenie vozidla, vrátane „zákonného poistenia“ bolo zahrnuté v „požičovnom““ /rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 2563/2005, R 6/2009 NS ČR/

65. S poukazom na čl. 2 ods. 2 C.s.p., nezistiac prípadné skutkové alebo právne osobitosti prípadu, pre ktoré by otázku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 1. rade súd posúdil inak, ďalej vychádzal z toho, že žalovaný v 1. rade je pasívne vecne legitimovaným.

66. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym zásahom zamestnanca žalovaného v 1. rade, pri plnení jeho pracovných úloh v mene a na pokyn žalovaného v 1. rade / vecná, miestna ani časová súvislosť nebola žalovaným v 1. rade v konaní sporovaná/, dopravnou nehodou zo dňa 7.9.2010, ktorej následkom bola smrť manželka žalobkyne v 1. rade a otca žalobcu v 2. rade, teda náhlym a nečakaným úmrtím ich najbližšieho príbuzného, došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv /práva na súkromie a rodinný život/, pričom následok tohto zásahu je nereparovateľný. V zmysle cit. ust. § 193 C.s.p. bol súd viazaný rozhodnutím súdu v trestnom konaní o spáchaní trestného činu - protiprávneho konania a osoby, ktorá sa ho dopustila /Miroslava Šufliarskeho, zamestnanca žalovaného v 1. rade/. Žalovaného v 1. rade bolo na základe predloženej leasingovej zmluvy a vyššie cit. ustálenej súdnej praxe potrebné považovať za prevádzateľa vozidla, ktorým bola smrť Pavla Klabníka st. spôsobená. Pri určení osoby, zodpovednej za nemajetkovú ujmu, je daná analogická aplikácia ustanovenia § 420 ods. 2 O. z.. Zásah, spôsobený zamestnancom, ktorý bol použitý právnickou osobou na realizáciu jej činností, sa považuje za zásah spôsobený priamo právnickou osobou, ako to bolo v danom prípade, keďže bola daná existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu pracovných úloh zamestnanca žalovaného v 1. rade. Vybočenie z rámca pôsobnosti právnickej osoby nie je dané tým, že činnosť zamestnanca, pri ktorej došlo ku škode, bola protiprávnym konaním (R 55/1971). Zákonom stanovené predpoklady pre vznik objektívnej zodpovednosti za protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcov, ako aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, boli naplnené /neoprávnený zásah do chráneného osobnostného práva fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť osobnosť fyzickej osoby, nemajetková ujma v jej osobnostnej integrite a príčinná súvislosť medzi nimi/.

67. Súčasťou súkromného života je nepochybne aj rodinný život, zahŕňajúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a preto rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života, musí zahŕňať právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť. Zavinená smrť blízkej osoby preto môže vzhľadom k vzájomným úzkym a pevným sociálnych, morálnym a citovým väzbám predstavovať natoľko závažnú nemateriálnu

ujmu pre rozvíjanie a napĺňanie osobnosti pozostalého, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť či vážnosť v spoločnosti /por. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/04 zo 4. mája 2005/. Z tohto pohľadu ustanovenia Obč. zákonníka upravujú podmienky pre uplatnenie finančnej satisfakcie za ujmu, spočívajúcu v zásahu do osobnostných práv v dôsledku smrti blízkej osoby. Strata blízkej osoby je pre väčšinu ľudí tou najväčšou stratou, s ktorou sa môžu vo svojom živote stretnúť /por. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/14 z 22. decembra 2015/. Preto šokujúca /navyše zbytočná/ smrť manželky žalobkyne v 1. a otca žalobcu v 2. rade, predstavuje udalosť mimoriadnu s nenapraviteľným následkom. Namiesto ďalšieho rozvíjania a upevňovania sociálnych, morálnych a citových väzieb v rámci rodinného a spoločenského života žalobcov a ich blízkej osoby, sa nečakane v dôsledku úmrtia manžela a otca celá rodinná situácia navždy zmenila. Žalobkyňa v 1. rade stratila v osobe neb. J. F. manžela, partnera, oporu po stránke citovej, intímnej aj hmotnej, na ktorého vzhľadom na vedenie harmonickej spoločnej domácnosti a jej nepriaznivého zdravotného stavu podľa jej /iba/ tvrdenia, bola odkázaná. Žalobca v 2. rade stratil v osobe neb. J. F. otca, s ktorým si po čase opätovne vybudoval veľmi blízky, až kamarátsky vzťah, s ktorým napriek založeniu si vlastnej rodiny a domácnosti bol naďalej vo veľmi úzkom kontakte a ktorý bol preňho naďalej oporou po stránke najmä citovej.

68. Základnými kritériami určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku neoprávneného zásadu do práva na ochranu osobnosti, sú závažnosť vzniknutej ujmy, ako i okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, ktoré môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. V dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného v 1. rade došlo v danom prípade k násilnému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb, vyplývajúcich predovšetkým z intenzity vzťahu žalobcov so zomrelým. Okrem psychickej bolesti, ktorá v prípade straty veľmi blízkeho človeka je často vnímaná ako neznesiteľná, fyzická, obmedzujúca aktivity pozostalého, často vyžadujúca odbornú pomoc, sú pozostalí zasiahnutí stratou osoby, ktorej nezastupiteľným poslaním je práve upevňovanie a pozitívne rozvíjanie citových vzťahov, partnerskej spolupatričnosti /vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade/ a odovzdávanie otcovskej lásky /vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade/, na ktorých je človek existenčne závislý a ich absencia sa negatívne prejaví nielen vo sfére osobnostného prežívania, ale významným spôsobom ovplyvní aj budúci život pozostalých. Strata takéhoto člena rodiny predstavuje nenávratnú deštrukciu medziľudských väzieb, vytvárajúcich základ rodinného života. Následkom toho je zmena plne fungujúcich rodinných vzťahov, navždy strádajúcich v jednotlivých oblastiach rodinného života, ovplyvňujúca tiež sebarealizáciu pozostalých členov rodiny. Okrem straty možnosti viesť rodinný / manželský/ a súkromný život, náhle došlo na strane žalobkyne v 1. rade aj k záťaži v zmysle starostlivosti o vedenie domácnosti, obstarávanie nákupov a dochádzky na lekárske kontroly, s čím jej do doby svojho náhleho úmrtia významne pomáhal zosnulý manžel, výlučne na jej osobu, v situácii veľkej emočnej bolesti v dôsledku straty partnera, s náhlym negatívnym sociálnym a ekonomickým dopadom.

69. Žalovaný v 1. rade v konaní namietal výšku požadovanej nemateriálnej ujmy, ktorú obranu súd musel vyhodnotiť ako čiastočne dôvodnú, s poukazom na: 1/ neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou v 1. rade pokiaľ v konaní tvrdila svoju zdravotnú a hmotnú odkázanosť na inú osobu /neprodukovala žiadne prostriedky procesného útoku čo do rozsahu a závažnosti svojho zdravotného stavu, tvrdenej invalidity, obmedzenia jej fyzických schopností, ale aj výšky jej príjmov, teda do akej miery bola na pomoc zosnulého odkázaná, či tento bol samoživiteľom rodiny/, 2/ okolnosti, za akých došlo k úmrtiu neb. J. F., teda k jeho spoluzavineniu jednak v dôsledku jazdy na bicykli pod vplyvom alkoholu a jednak jazdiaceho nesprávnou technikou jazdy, ako bolo ustálené v trestnom konaní, ktoré okolnosti boli jednou z príčin tragickej dopravnej nehody, na základe ktorých skutkových zistení odvolací súd v trestnom konaní skutok aj prekvalifikoval.

70. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Súd preto prihliadol okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, tak ako je vyššie uvedené, k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale i k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Vodiacimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie, inak napriek poskytnutému odškodneniu by sa poškodení mohli naďalej kvalifikovať ako obete porušenia Dohovoru o ľudských právach. Na druhej strane pri zachovaní proporcionality, výška relutárnej (peňažnej) satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a pôsobiť na škodcu likvidačne. Rozhodujúcim preto bolo zváženie individuálnych okolností prípadu, vyššie uvedených.

71. Výška náhrady nemajetkovej ujmy musí tiež odrážať všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Judikatúra súdov v oblasti ochrany osobnosti sa zhoduje na primárnom význame vyrovnávacieho

charakteru náhrady nemajetkovej ujmy, resp. zmiernení nepriaznivého následku neoprávneného zásahu /keďže nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani nedá odškodniť a rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčísliť/. V náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. 1568/09 /čiastočná analógia s týmto prípadom z hľadiska všeobecných právnych záverov/ bol konštatovaný zásah do práva na ochranu osobnosti civilným deliktom a primerané zadosťučinenie označené za jednu z civilnoprávnych sankcií, ktorá má odrádzať rušiteľa chránených osobnostných statkov a jeho možných nasledovníkov protiprávneho konania a byť tak nástrojom prevencie /prisúdená výška náhrady síce nesmie byť pre zodpovedný subjekt likvidačná, avšak musí pôsobiť na zodpovedný subjekt tak, aby sa snažil obdobným zásahom do práva na súkromný život, spôsobený hrubou nedbalosťou svojich zamestnancov, predchádzať a to obzvlášť v situácii, že sa jedná o zdravotnícke zariadenie - nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/14 z 22. decembra 2015/.

72. Na základe uvedené súd potom uzavrel, že primeranou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch, v zmysle zásad slušnosti a naplnenia požiadavky morálnej správnosti, ktorá je predovšetkým požiadavkou spravodlivosti a je spôsobilá naplniť reštitučnú podstatu kompenzácie, ako aj primeranej požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie, je suma 10 000,- eur pre žalobkyňu v 1. rade a 5 000,-eur pre žalobcu v 2. rade. Vo zvyšku súd žalobu, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, zamietol.

73. Obranu žalovaného v 1. rade, aby súd do priznanej náhrady nemajetkovej ujmy započítal plnenie, poskytnuté vodičom Š. žalobkyni v 1. rade /2 600,-eur/, súd posúdil ako nedôvodnú a bezzákladnú, nakoľko zodpovednostným subjektom v tomto prípade je žalovaný v 1. rade a nie jeho zamestnanec, ktorý voči žalobkyni v 1. rade plnil z iného právneho dôvodu /§ 449 ods. 2 Obč. zák./, hoci na to nebol povinný, nakoľko ako zamestnanec žalovaného v 1. rade za vzniknutú škodu priamo nezodpovedal.

74. Lehotu na splnenie uložených povinností žalovanému v 1. rade súd určil v súlade s ust. § 232 ods. 2,3 C.s.p.. Pri určení lehoty 15 dní na plnenie žalobcom súd prihliadol na /len/ tvrdenie žalovaného v 1. rade, že uplatňovaná suma bude pre neho likvidačná. Konkrétne majetkové pomery žalovaného v 1. rade neboli žalovaným v 1. rade v konaní preukazované.

75. O náhrade trov konania súd vo vzťahu k žalovanému v 2. rade rozhodol podľa § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane, keďže v tomto prípade procesne zavinili zastavenie konania žalobcovia späťvzatím žaloby voči nemu. V časti konania o veci, vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže žalobcovia boli úspešní do výšky 15 000,- eur a žalovaný v 1. rade do výšky 15 000,-eur.

76. O poplatkovej povinnosti žalovaného v 1. rade, vo výške 516,-eur /66,-eur zo žaloby na ochranu osobnosti a 450,- eur; 3% z priznanej sumy náhrady nemajetkovej ujmy/ súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 veta prvá a položky 7B Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení., keďže žalobcovia ako poplatníci boli v konaní od poplatku oslobodení podľa § 2 písm. i/ tohto zákona.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Pezinok.

Podľa § 127 C.s.p., ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Podľa § 363 C.s.p., v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak /§ 232 ods. 2 C.s.p./.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

JUDr. Ingrid Daxner
Sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:
Terézia Šuláková

Poučenie:

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Pezinok.
Podľa § 127 C.s.p., ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.
Podľa § 363 C.s.p., v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak /§ 232 ods. 2 C.s.p./.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.